

Januar 1855

AFSENDER

Wilhelmine Skovgaard

MODTAGER

Georgia Skovgaard, P.C. Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Dateringsbegrundelse:
Wilhelmine og P.C. Skovgaards moder døde i efteråret 1854. Brevet må derfor være skrevet i juledagene 1854 eller i januar 1855.

Modtagersted:
Italien

Omtalte personer:
Gertrude Muhle
Cathrine Elisabeth Skovgaard
Georgia Skovgaard
P.C. Skovgaard
Wilhelmine Skovgaard

Arkivplacering:
Mappe 12 nr. 30

DOKUMENTINDHOLD

Wilhelmine fortæller at det har været en dejlig jul, men at de fraværende har været savnet.

TRANSSKRIFTION

Kære Peter og Georgia!

Nu er da Julen forbi som ellers har været den kjære Tid, der har samlet os, om ogsaa vi ellers ikke kunde være samlede, det var nu ganske anderledes især og I kan sikkert tænke hvor meget jeg har savnet Eder, tænkt paa Eder, og sendt Eder mange mange gode Ønsker for det nye Aar, som jeg da ogsaa vil gjøre nu, ja gid alt hvad der kan tænkes at være godt og bevirke jeres sande Lykke, maa skjænkes Eder og gid I maa være tilfredse og fornøiede med det, som det er herhjemme, naar vi haver Eder her igjen, ieg glæder mig sommetider ganske forunderligt til den Tid. I Fredags var Frøken Mule her med Georgias sidste Brev til hende, det glædede os meget at se hvor veltilfredse I ere, og hvor deilig I finde Alt, og nu længes jeg efter at høre lidt om jeres Jul. Jeg har bestandig glemt at fortælle Eder om Maren, hun er her ikke længere, hun var et Besøg hos sine Forældre i Sommer og da hun kom igjen, sagde hun op, hun sagde Forældrene vilde det, skjøndt Moder ikke var nød til at modtage denne Opsigelse, saa vilde hun dog ikke tvinge hende til at blive og da der var en Pige fra Tidsvilde, som tilbød sig, saa fæstede Moder hende, for den kommende Vinter, nogen Tid efter begynder Maren at skranke og skjøndt hun bruger Medicin bliver det bestandig værre, da dette var samtidigt med at Moder var bleven syg, saa var alt aldeles fortvivlet her, jeg var her om Dagen for at hjælpe paa alt saa godt jeg kunde, de viste sig til sidst at Maren havde Vattersot i Maven, og at hun altsaa skulde paa Hospitalet. [?], som stedse har vist sig en ualmindelig Godhed, gjorde det ogsaa denne Gang, thi han sørgede for at skaffe hende fridt paa Hospitalet, hvilket ellers sikkert ikke var bleven muligt. Den Pige Moder havde fundet til November, fik vi til at komme strax, og hun er nu hos Jomfruen. Maren kom sig efter 7 Ugers Ophold

-2-

paa Hospitalet og er nu hjemme.

Det giver mig meget at tænke paa, at jeg lærer Tysk, det er meget morsomt, og det faar Tiden til at flyve i denne Winter, kun gjør det mig ondt at jeg ikke kan oplyse at jeg har gjort noget Fremskridt endnu, skjøndt jeg gjør mig al den Umage for at fatte og begribe som jeg kan, men endnu haaber jeg bestandig at det vil komme, og jeg tænker dog, at

jeg skal undgaa den Sorg at maatte betragte mig selv, som udygtig til at lære.

Det var da en stor Plan af jer at vilde bo baade Sommer og Winter ved Frederiksdahl, der finder jeg baade naar jeg tænker paa mig selv og naar jeg kun tænker paa Eders Fordel, det vilde jo føre til Sjældenhederne at være sammen med Eder naar I boede der, og vilde det ikke ogsaa forarsage Peter uberegnelige Tab, mon I ikke har glemt hvordan vi egentlig er herhjemme, hvor megen Tankeløshed, Smagløshed og Prosaiskhed her er, og hvor meget der hører til for at vække det Bedrag som skjules derunder, jeg synes rigtignok det var det klogeste at arbejde derimod med de letteste og virksomste Midler, og ikke at vælge den snarest Maade, men nu kan jeg nok tænke at du kjære Peter siger at jeg taler om noget som jeg ikke forstaar, og det kan jo ogsaa gjerne være og saa faar I jo lee lidt ad mig og det maa I da egentlig gjerne, da jeg længes efter det, som efter alt hos Eder, og naar Vi saa bliver samlede hvilket Savn vil vi da ikke føle. Lev vel mange Hilsener fra alle ved Eders hengivne Wilhelmine

gaa gjennemtalst og se min ffantasi.

Det gaaer mig meget at lunde gaa, at jeg looser
Lig, og se mig selv om at se, og det skal se
at det fligse i minen Skind, Enn gjør det mig
sind at jeg ikke den agdege at jeg for gjør mig
Landskabet under sig, og jeg for mig at den
Stange for at fætte og bage den for mig, men
under sig fætte jeg bage den at det vil koster mig
og jeg lunde sig, at jeg skal lunde den for
at mætte bage mig sig, men i daggly vil
at lunde.

Det var de en flange flange af det at vilde den
bæde lunde og Skind and Skind og Skind,
det fætte lunde naar jeg lunde gaa mig sig
og naar jeg den lunde gaa fætte lunde, at
vilde gaa fætte det Skind fætte at naar lunde
under fætte naar I lunde det, og vilde det ikke
og fætte fætte fætte fætte fætte fætte, men
I ikke for glæde fætte mig agdege mig fætte
= mig, fætte fætte fætte fætte fætte fætte fætte
fætte fætte det fætte det fætte at vilde at lunde
den fætte fætte fætte, og jeg fætte fætte fætte
nær at fætte at fætte fætte fætte fætte fætte
og mig fætte fætte fætte, og ikke at vilde den fætte
fætte, men mig den jeg vilde den at vilde
fætte fætte fætte at jeg vilde den agdege den jeg
ikke fætte og at den gaa og fætte fætte fætte
og fætte fætte I gaa lunde at mig og at mig
I de agdege fætte, og jeg lunde at vilde
den fætte at vilde fætte, og naar fætte fætte
fætte fætte fætte fætte fætte fætte fætte
fætte. Den vil mig fætte fætte fætte
and fætte fætte fætte fætte fætte fætte